

Василь Тимощук

*Своїй дружині
Ользі присвячую*

Грози і мрії

Збірка поезій різних років

Львівська
Бібліотека

ББК 84(4 Укр)6
Т414

Літературний редактор
Георгій Сербін

*Автор щиро вдячний за підтримку
у виданні цієї збірки:
дирекції Клеванського держлісгоспу,
п. Одераку Ю.В., Кученю О.А.,
Безсалову В.О., Човгану С.В.,
родині і друзям.*

Тимощук В.В.

Т414 Грози мрії. Збірка поезій різних років. –
Рівне: Волинські обереги, 2008. – 104 с.
ISBN 978-966-416-103-6.

*“Грози і мрії” – третя збірка поезій поета-пісняра
Василя Тимощука не залишить байдужими тих, хто любить
рідну Україну, свій народ, пісню, хто шанує друзів і родину.
Образний світ автора вабить і кличе за собою у казкову
подорож, де завжди поруч Віра, Надія й Любов.*

ББК 84(4 Укр)6

ISBN 978-966-416-103-6

© Тимощук В.В., 2008
© «Волинські обереги», 2008

Від редактора

У передмові “Могутня єдність слова, музики і співу” другої за ліком поетичної збірки “Сповідь” (видавництво “Волинські обереги”, 2008 р.) я детально розповів про життя і творчу діяльність Василя Тимощука – здібного співака, композитора і поета.

Отже, немає необхідності повторюватися. Зазначу лише, що за час від підготовки і видання другої поетичної книги і до цієї він здобув низку блискучих перемог на різних пісенних фестивалях, зокрема гран-прі у Сумах на всеукраїнському фестивалі мистецтв “Боромля”, писав вірші, пісні, готував до друку твори, які вилилися в нову книгу, що нині перед вами.

Хочеться побажати Василеві Тимощуку нових вагомих здобутків у пісенній і поетичній майстерності, щирої прихильності слухача і читача до його творчості.

Хай буде приємною Ваша зустріч із новою книгою Василя Тимощука, із одкровенням душі і серця поета.

*Георгій Сербін,
поет, заслужений журналіст України,
творчий стипендіат Президента України.*

ЩАСЛИВИЙ ТОЙ...

*Щасливий той, хто не здається,
Коли іде у майбуття.
Хто у біді завжди сміється,
Сприймаючи, як є, життя.*

*Щасливий той, хто віру в серці
Несе на зло усім вітрам.
І береже в душі джерельце,
Не продає, неначе крам.*

*Щасливий той, хто має друзів,
До нього шлях не зароста.
Хай накує зозуля в лузі
Довіку радісні літа.*

*Щасливий той, хто не впадає
У відчай від земних турбот,
Хто батька й матір поважає,
Шанує Бога й свій народ.*

ГРОЗИ І МРІЇ

*Шумить, нависніє море,
Білим піниться прибій.
Сховались за хмари зорі,
Чайок тужливий біль.*

*Вирує тривожне море,
Скелі укутав туман.
Багряна блискавка оре,
Пірнає у грізний тан.*

*Навкруг шаленіють хвилі.
Перша крапля, мов сльоза.
Хмари важкі, безсилі
На землю кида гроза.*

*Громи тривожно загули,
На сонце одягли вуаль.
Так й мої мрії не збулись,
Їх заступила ніч, на жаль...*

ДІДУСЕВА ХАТА

*Дідусева хата наче рукавичка,
Біля неї – яблуні і сливи,
А в саду криниця чиста, невеличка...
Там я був дитям завжди щасливий.*

*Споришева стежка бігла вниз до річки,
А в житах цвіли червоні маки.
Хоровод вели тополі і берізки,
І вела до лук ще юна мати.*

*Безтурботне літо зеленню буяло,
Зорями світилось угорі.
Загубилось мов видіння, позникало,
В дитячій лишилось порі.*

*Залишився спогад, гріє душу й серце
Ніби квіти, давніми думками...
І біжу я знову радо із відерцем
До веселки, та тепер лиш снами.*

ШУКАЮ СЮЖЕТИ

*Шукаю для віршів сюжети,
Блукаю в думках навмання.
Малюю у слові портрети
Героїв нинішнього дня.*

*Герої праведні і грішні
І доля в кожного своя.
Вони серйозні, вони смішні
Такі, як і є життя.*

*Сміюся іноді і плачу,
По-перше, над собою я,
Коли в сюжетах тих побачу
Фрагменти із свого життя.*

*Слова і риму підбираю,
Шліфую в серці я сповна.
Та так нічого і не маю
І зиску у житті нема.*

*В літах я хочу розмаїття,
Збагнути хочу сенс буття:
Навіщо ми на цім є світі,
Для чого нам дано життя.*

МОЇ НЕРОЗГАДАНІ СНИ

*Мої нерозгадані сни...
В них й досі я ще літаю.
Іду від весни до весни
І надіюся, і кохаю.*

*Мої нерозгадані сни –
Гіркі і непростенні згуби...
Ти руку мені простягни,
Мене приголуб, моя люба.*

*Мої нерозгадані сни,
В них відповідь я шукаю.
І долю прошу, поверни
Те, що навіки втрачаю.*

*Мої нерозгадані сни,
Скільки мені ще літати?
Та тільки б не впасти униз,
Пісню свою доспівати.*

МИТЬ

*Все вирішує на світі мить,
Її не можна зупинить,
Вблагати, наздогнати,
Приборкати чи осідлати.*

*Мить, секунда і ще хвилинка,
Забарився – уже година.
Прогаяв, даремно змарнував –
Самого себе обікрав.*

*За годиною інші йдуть, йде день,
А за ними й тиждень йде.
Мить непідкупна, невблаганна,
То гірка, а то жадана.*

*Тиждень, місяць промайнув – вже рік
У минуле непомітно втік.
Весна, літо, осінь і зима
Розтрачені уже дарма.*

*У так все загублене життя –
Нема для нього вороття.*

СОН

*Знов дитинство мені наснилось,
На пагорбах рідне село.
Неначе ніщо не змінилось,
А серце зігрілось теплом.*

*У саду цвіт пахне м'ятою
І лелека десь вдалині.
Бабуся й дідусь біля хати
Всміхаються ніжно мені.*

*І щасливі батьки зі мною,
І кує ще зозуля літа.
Не вернуться, кажу з журбою,
Мої юні, на жаль, літа.*

ЯКЩО В ЖИТТІ...

*Якщо в житті для тебе друга не знайшлося
І не ділив із ним ти хліб і сіль,
Якщо в пільмі блукати довелося,
Тамуючи у серці сум і біль –
Не впадай у відчай, не журися,
Не розмінюйся на дріб'язок образ.
З надією в майбутнє подивися
І доля посміхнеться ще не раз.*

*Якщо в дорозі ненароком ти спіткнувся,
Заплутався у павутині днів,
Про щось важливе суєтно забувся
Під враженням своїх рожевих снів –
Не варто цим даремно перейматись,
Так буде і було завжди...
Життя як є потрібно нам сприймати:
Радіти, плакати й сміятись із біди.*

КОЖЕН ДЕНЬ...

*Кожен день сприймай як Божу ласку,
Неповторну подорож у казку.
Кришталевий розіллється ранок
У чарівний сонячний серпанок.*

*Хай пламеніє щастям днина,
Шлях проляга, мов скатертина,
Хай радість хлюпоче у серце
І чистим буде пізнане джерельце.*

*Кожен день ти дякуй щиро Богу
І за радість, за печаль і тривогу.
І несись молитвою до неба
За життя дароване для тебе.*

ДАЙ ВАМ БОГ

*Дай вам Бог до старості
Долю осідлать.
У хвилину радості
Друзів зустрічать.*

*Щоб від щастя плакати,
А не від біди,
Ворогу пробачити
Дай вам Бог завжди.*

*Дай вам Бог від заздрості
Серце захистить.
В миті безпорадності
Віру не згасить.*

*Від журби з тривогою
Душу вберегти.
Чесною дорогою
Дай вам Боже йти.*

* * *

*Думки полинули у вирій,
Та знаю, що вернуться знов...
Осінній дощ туманом сірим
Запеленав мою любов.*

*Та ще живе в душі надія
І мрія в серці не згаса.
І надихає, і зігріє,
Підійма птахом у небеса.*

*Ще накує зозуля в лузі
Мені щасливих сотню літ.
Нехай у колі вірних друзів
Триває довго мій політ.*

СТЕЖИНА

*Куди біжиш, в які світи,
Що хочеш там знайти:
Омріяний звабливий рай?
Там чужина, там інший край!*

*Постій, стежино, зупинись,
Довкола себе озирнись.
Це отчий край, твоя земля,
Ромашок цвіт, спів солов'я.*

*Веселка, сонечко та сміх,
І лоскоти дитячих ніг,
І прохолода вечорова,
І пісня мами колискова.*

*Щастя не шукай дарма –
Добре там, де нас нема.*

СІРІ ТУМАНИ

*Сірі тумани,
Холодні вітри.
Радість омани,
Далекі світи.*

*Біль і розлука,
Надія в душі.
Розпач і мука,
Колючі дощі.*

*Мрії чекання
І будні, й свята.
Розчарування,
Зірниця – мета.*

*Вірність кохання,
Недругів підлість.
Зрада, страждання,
Втрачена гідність.*

*Кінець і початок –
Два рідні брати.
Роки – лещата
І щастя, й біди.*

*Сонцем надія
Загляне в вікно.
Серце зігріє
Любов, мов вино.*

СКАЖИ, ОСЕНЕ...

*Вже скинули листя берізки,
Немов весільну фату,
Дивляться очима невістки
В тиху осінь золоту.*

*Приходять в гості непрошено
Злі і холодні дощі.
Скажи, дай відповідь, осене,
Так сумно чому на душі.*

*Туманами стеляться ранки,
Тихо вкривають сади.
Берізки стоять, наче бранки,
Не хочуть іти у світи.*

*Забриніло щемко у серці,
Тривожно дзвенить струна.
Та втіша, що не раз вернеться
Кохання світла весна.*

ТРИ ДОЛЕНЬКИ

*Три доленьки сиділи за столом,
Вгощалися старим, міцним вином.
Три доленьки, неначе три сестри
Весняної погожої пори.*

*Одна світилась радістю в очах,
А інша з тихим болем на вустах,
А третя жартувала і сміялась,
У житті нічим не переймалась.*

*Три доленьки, три квітки чарівні!
Яку для себе з них узять мені?
Красуні неземні, та річ у тім,
Чи схочуть оселитися в мій дім.*

*Три доленьки із вітру і дощу
Залишитись зі мною вас прошу.
Щоб я міг плакати й сміятись,
В житті самим собою залишатись.*

СПІВАНЕ СЛОВО

*Я співаним словом до пісні іду,
Мелодія квітне в душі, як в саду.
Збере вона друзів знайомих усіх,
Відлунням озветься і радість, і сміх.*

*Я ніжність у слові для тебе несу,
Розмаїття весни і пісні красу.
Нехай воно серце зігріє теплом
В родинному крузі неначе вином.*

*Я музику слова у пісню вплету,
Гармонію звуків щиру й просту.
Нехай пісня лине в душі й серця,
Нехай їй не буде краю й кінця.*

ХОТІЛОСЬ

*Хотілось ширяць, наче птах,
У небі високо-високо,
Хотілось обрати свій шлях,
Не бути в житті самотнім.*

*Хотілося слухати серця,
Крутими шляхами іти,
Бо все, що любов'ю зветься,
Це ти, моя любя, це ти.*

*Хотілося просто любити,
Кохання в житті пронести,
Для тебе вірші присвятити...
Пробач мене, любя, прости.*

*Хотілося... Щастя хотілось,
Тобі дарувать цілий світ.
З тих пір так ніщо й не змінилось,
Ти мій назавжди первоцвіт.*

ХТО СКАЖЕ...

*Хто скаже, де шукать доріжку
Що до кохання приведе?
Бо знаю: не в теплі й затишку
Вона завжди на мене жде.*

*Хто скаже, як знайти доріжку,
Щоб все життя по ній іти?
Любов там скупана в любистку
Сховалася від суєти.*

*Хто вкаже ту мені адресу,
Де любов живе на світі?
Щоб уберегтись від стресів
У життєвім розмаїтті.*

*Хто скаже, у якому краю
Нові пісні мене чекають?
Можливо, я не там шукаю
І у світах дарма блукаю.*

НЕ ЗНАЮ

*Знаю, усе знаю
І тому страждаю,
Що любов і зрада – дві сестри.
Якщо перша плаче,
Сміється друга й скаче.
І гудуть знедолено вітри...*

*Знаю, вже не плачеш,
Знаю, не пробачиш.
І пошлеш мене під три чорти...
Вже давно між нами
Холод, лід, тумани
І навіки спалені мости.*

*Знаю, добре знаю,
Сам себе картаю.
Та назад немає вороття.
Відповідь шукаю,
Бо, на жаль, не знаю,
Що б дало на відповідь життя.*

*Знаю і не знаю,
Думаю, страждаю,
Як змінити доленьку мою.
А роки минають,
Стежки заростають,
Та не знаю стежку я свою.*

Я ПИШУ ТОБІ ЛИСТ

*Я пишу тобі лист із далека,
Де нема ні озер, ні гаїв.
Із самого пишу тобі пекла,
Із заклятих афганських країв.*

*Я пишу тобі лист не рукою,
Бо тримаю в руках автомат.
Я своєю пишу тобі кров'ю,
Закривавлений в битвах солдат.*

*Хай летить лист, неначе лелека.
Посланець і надій, і весни.
Крізь дощі хай летить і крізь спеку,
Крізь тумани і морок війни.*

*Я так хочу землі поклонитись,
Де родину свою залишив.
Із криниці водиці напитись,
Вгамувать біль і спрагу душі.*

*Я не знаю, чи встигне лелека
Долетіти до рідних земель:
Передати уклін із далека,
Із-за гір та захмарених скель.*

КОЛИ МИ ЮНИМИ БУЛИ

*Коли ми юними були,
Світ іншим ми сприймали.
Ми у житті блукали
І проти течії пливли.*

*Коли ми юними були,
В заторах не спинялися,
Хоча і спотикалися.
Вставали й знову далі йшли.*

*Коли ми юними були,
Крутий шлях торували,
Образи не прощали
І мрії в серці берегли.*

*Коли ми юними були,
Щодня ми поспішали.
Тоді, на жаль, не знали,
Що ми наївними були.*

*Коли ми юними були,
Весні завжди раділи,
Але не розуміли,
Що в сні казковому жили.*

МАСКА

*Байдужість у її очах,
А на обличчі ніби маска.
Застигла фарба на вустах,
Фальшиві посмішка і ласка.*

*Приваблює запах й п'янить
Моднючих цигарок і кави,
Та зник в очах цвіт весни,
Красуня та – вицвіла пава.*

*Неначе квітка відцвіла
І юність навіки зів'яла.
Її доля, як помах крила,
Так зле у житті жартувала.*

*Під маскою схований гріх,
Сторонньому просто незримо –
Розплата за ницість утіх,
Оголена правда без гриму.*

ГРОЗА

*Запала тиша навкруги,
Завмерли сонні береги,
А небо крає блискавиця.
Схилились верби край ріки,
Принишкли хвилі гомінкі,
По хмарах їде колісниця.*

*Співає хрипло в вишині
Тривожні псалми і пісні
Несхитна, грізна громовиця.
Згубилось сонце в небесах,
Сховався вітер у лугах,
Гроза гримить, ридає, злиться.*

МАГІЧНЕ ЧИСЛО СІМ

*Це магічне число сім,
Знаю я, відоме всім.
Загадкову тайну
В собі має чарівну.*

*Чому є лише сім днів
В тижні ви скажіть мені.
Стільки ж на землі морів
Й у веселки кольорів.*

*Нас народна мудрість вчить:
Щоб помилок не робить,
Треба сім разів відмірять,
А тоді лише відрізатъ.*

*Це давно відомо всім –
Є чудес на світі сім.
Є в житті і сім лиш нот,
Тож магічним є воно.*

МИТЬ КОХАННЯ

*Оспівана кохання мить
В серця до нас летить,
Радістю тихо тривожить.
Наче іскра пламеніє,
Душі наші гріє –
Так хочеться з любов'ю жити.*

*Незаймана щаслива мить
Ніжно в піснях бринить,
Музику лє любові.
Її не можна обійти,
В цій миті я і ти,
Мрії наші світанкові.*

*Незабутня рожєва мить
У пам'яті горить,
У душах не згасає.
В дощ і сніг, а то й в туман
Вона – неначе талісман,
Мов сонце в піднебесі сяє.*

ЖИТТЯ – ТО КАЗКА

*Тікають ночі
В світ за очі,
А за ними дні у синю даль.
Лишають згадку,
В минуле кладку,
Хмільну й солодку в душі печаль.*

*Минають тижні дивовижні,
Ці неповторні мої літа.
Любов'ю вмиті
Щасливі миті,
Пора пізнання золота.*

*Палають зорі
В небеснім морі.
Пливуть у вічність, втішають нас.
То наші долі
Пливуть на волі.
Життю і казці – всьому свій час!*

Я ВДЯЧНИЙ

*Мене такого мати народила,
А батько, той мене благословив,
Вони дали для лету крила,
Щоб вільно у житті, мов птах, летів.*

*І ще вони дали мені вітрила,
Щоб не лише за течією плив.
Щоб не була душа моя безсила
Добру завжди і честі мене вчив.*

*Вони мені життя подарували,
Любов, повагу, краплі талану.
Від болю мене й зла оберігали.
На жаль, я пізно це в житті збагнув.*

*Я є таким і залишуся
За все це вдячний я своїм батькам.
За них щодня я Господу молюся
І все, що в мене є, для них віддам.*

ДВІ СТОРОНИ

*Дві в медалі сторони
Завжди в парі йдуть вони.
Спільно їх трива політ
Не одну вже сотню літ.*

*Добра і зла дві сторони –
Є у кожного вони.
Ненавидіть чи кохатъ –
Одну треба вибиратъ.*

*І в житті дві сторони –
Є веселі і сумні.
Як знайти нам ту одну
Заповітну сторону?*

ДОЩ

Плакав дощ і гнівно злився,
Малював у небі вітражі.
Тим, що не збулось, журився,
Що згоріло навіки в душі.

Поруч вітерець сміявся,
Про щось вербам тихо розказав.
З хвилию він цілувався,
Геть чорні хмари проганяв.

Має дощ таку вже долю
Щоб завжди плакати-ридати,
Буть заручником неволі,
Не радіти і не сміятись.

Та виплакався врешті дощ,
Розтали вітражі химерні.
З ними поділися також
І мрії міражів непевних.

Я ДЯКУЮ БОГУ

*Дорослими вже стали діти,
Від того радісно мені.
Духмяниться квітуче літо,
Біжать нестримно ночі й дні.*

*Час невблаганно пропливає,
Летять в минувшину роки.
По батькові хтось величає
Мене, бо діти – вже батьки.*

*Садок вишневий багряніє
І сонце шле нам всім привіт.
Серця духмянить і хмеліє,
Бо діти в світі – первоцвіт.*

*Подяка небові і Богу,
Що він дітей подарував.
За радість, біль і за тривогу,
За те, що внуків я діждав.*

У ПОЛОНІ

*Пішов у далечинь твій потяг,
А я все стою на пероні.
В серці хвилюючий протяг —
Я ще у твоєму полоні.*

*Розбилось наше кохання,
Не склеїти камінь кришталю.
Нуртує ще сподівання,
Хоч серце тріпоче печаллю.*

*Й досі стою на пероні,
На тебе, кохана, чекаю.
Скільки в твоєму полоні
Ще буду любити, не знаю.*

ДИВО-КВІТИ

*Садили ми з тобою
На берегах любові
Диво-квіти ніжності й кохання.
Росли, цвіли ті квіти.
Раділи ми, як діти,
В обіймах чарівних чекання.*

*Троянди розквітали,
Тепло нам дарували,
Кохання пили вранішню росу.
А ми їх шанували,
Завжди оберігали
Від погляду людського ту красу.*

*Не в'януть диво-квіти,
Вони – то наші діти,
Що дарувала щедро ти мені.
Спасибі, моя люба,
За радість і за згуби,
Ночей щасливих шал, медові дні!!!*

ЗАЧАРУЙ МЕНЕ

*Подаруй мені світлість неба,
Забери від смутку, журби.
У житті нічого не треба,
Тільки прошу тебе – люби.*

*Принеси мені ніжну ласку,
Відведи у дальні світи.
Подаруй мені добру казку,
Щоб зі мною була завжди.*

*Зачаруй мене від розлуки,
Відверни від журби й біди.
Зацілюю твої я руки,
Із очей нап'юся води.*

*Заспівай мені щиро пісню,
Запроси на гарний танок.
Я забуду журбу колишню,
Тебе вип'ю немов вино.*

*Поверни мені світлі весни,
Запали кохання вогонь.
Хай у серці любов воскресне
В трепотінні теплих долонь.*

ПРОБАЧ

*Моя ти казка кароока,
Світ чарівний, ясна зоря.
Тебе образив ненароком,
Пробач, то ненавмисно я.*

*Хотілося позжартувати,
Невдалим виявився жарт.
На це уваги не звертай ти
І образатися не варт.*

*Забудь слова, не переймайся,
Мов сон, що у журбі наснивсь.
Даремно ти не ображайся,
А краще лагідно всміхнись.*

*Всміхнись, як сонце, бо усмішка
Пасує до твого лиця.
Зроби, кохана, мені знижку,
Пробач, прошу уклінно я.*

ПОЦІЛУНОК

*Була колись весна давно,
Про неї знов я пригадав...
Цілунок твій немов вино,
Що я з любов'ю куштував.*

*Були солодкими вуста,
Ніжно й радісно всміхались.
Кудись поділися літа,
У пам'яті моїй zostались.*

*Під розлогою вербою
Поцілуночки медові,
Я й ти разом із любов'ю,
Наші зустрічі казкові.*

*Чарівний куточок раю,
Здавалося, що назавжди.
Зникло все. Куди? Не знаю
Поміж буднів і суети.*

*Залишився поцілунок
Крізь негаразди і літа...
Незабутній подарунок
В моєму серці й на вустах.*

ТВІЙ ПОГЛЯД

*Чарований небом
Очей глибини
Іду я до тебе
Крізь мрії і сні.*

*А очі-криниці –
Глибин чистота,
Яскраві зірниці,
Цілюща вода.*

*Беру із них сили.
Очей п'ю нектар.
До тебе йду, мила,
Несу в серці дар.*

*Любов і кохання
Кладу я до ніг.
Ти мій світ пізнання,
Душі оберіг.*

ТИ ЧЕКАЄШ

*Ти чекаєш на білого коня,
На лицаря своєї мрії,
Коли жаданого одного дня
Здійсняться твої сни-надії.*

*До тебе доля усміхнеться,
Спаде з очей тонка вуаль,
Чарівність на вуста вернеться,
Розвіється в душі печаль.*

*Себе картаєш ти щодня дарма,
Зовеш, не знаючи ім'я:
Де ти, мій лицарю, нема,
Стомилася чекати тебе я.*

*Ось так усе колись в житті мина.
І замість білого коня
До берегів чекання прилина
Вік і невизначеність дня.*

ДРУЖИНІ

*Хай ім'я твоє весніє,
Хай зів'яне біль і сум.
Хай душа зажди радіє
І гірких не буде дум.*

*Посміхнися, моя мила,
Поцілунками зігрій.
Ти для мене наче крила,
Що несуть до світлих мрій.*

*Залелій мене ти, любя,
Після далечі доріг.
Ти – моя любов і згуба,
Мій безцінний оберіг.*

*Ти моя чарівна казка
І весна, і первоцвіт,
Доля і небесна ласка.
Ти в житті мій цілий світ.*

МОЇЙ РОДИНІ

*Серцем всім люблю родину
Як саме життя, люблю –
Матір, доньок і дружину.
За них Бога я молю.*

*Нею я живу й лікуюсь,
Вона душу окриля.
Про свій рід завжди піклуюсь,
То мій корінь і гілля.*

*І ніщо не варте в світі
Сліз печалі і журби,
Як дружина, матір й діти –
Золоті мої скарби.*

*Понад все люблю родину,
Дай їй щастя назавжди.
Знаю, у тяжку хвилину
Вона вирве із біди.*

МОЇМ ДОНЬКАМ

*Мої доньки – мої крила,
У житті немов вітрила.*

*Мої ластівки і весни,
Доленьки мій дар небесний.*

*Мої квіти, краплі сонця,
В світ широкий два віконця.*

*Мої ночі, мої днини,
Мій безцінний скарб, перлини.*

*Моя ніжність, мої мрії,
В дні розлук квітки надії.*

*І за радості, й за болі
Богу дякую і долі.*

ПОРТРЕТ МАТЕРІ

*Ще не змили літа усмішку,
В очах зорі ще лебедять.
Тяжко неньці ходити пішки,
Усе більше ноги болять.*

*Ще долає вона доріжки
І є що про життя сказати.
І волоські смачні горішки
У дарунок внукам збирають.*

*Хай поклав час глибокі зморшки
На обличчі і на руках,
Та квітують в саду волошки
І зоріє тепло в очах.*

МОЯ ЧАРІВНИЦЕ

*Коли в очі твої пірнаю,
Все на світі я забуваю.
У волоссі твоїм купаюсь,
Ніжним словом твоїм вмиваюсь.*

*Чарівниця моя і казка,
Теплотою зігріта ласка,
У обіймах твоїх ніжних рук
Забуваю я присмак розлук.*

*Принесу я тобі волошки,
Поцілунком розгладжу зморшки.
Ніжну пісню я заспіваю,
Подарую усе, що маю.*

*Твоїх уст торкаюсь устами
І хмелію коханням між нами.
І я вірю – так буде завжди,
Доки є у житті я і ти.*

ЧЕРВОНА СУКНЯ

*Твоя червона сукня.
Тривога в ній присутня –
Багаття вдалині.
Щось наче обірвалось,
Минуле пригадалось.
Журливо так мені.*

*Твоя червона сукня.
Мов хвиля я могутня
Б'юсь в берег сподівань.
І серце знов тріпоче,
Мені задати хоче
Багато запитань.*

*Твоя червона сукня.
Ти – зірка незабутня
Між зоряних заграв.
Коли ж я придивився,
Знітився й розгубився,
Твою доньку впізнав.*

*Твоя червона сукня.
Краса земна й майбутня,
Де в світі ще знайду?
До всіх тебе ревную,
Кохаю і сумую,
Тебе одну я жду.*

МОЯ ТИ...

*Моя ти казка,
Небесна ласка,
Долі безцінний дарунок.
Моя ти пісня,
Солодка вишня,
Душі незабутній трунок.*

*Моя ти кара,
Веселка й хмара,
Мій чарівний світ пізнання.
Свята і грішна,
Серйозна й смішна,
Ти – моє палке кохання.*

*Моя ти доля,
П'янка неволя,
Золоті мої кайданки.
Моя криниця,
Жива водиця,
Мої весни і світанки.*

ЛЮБОВ

*Що в світі краще є любові?
Звичайно, що сама любов...
В погляді, у кожному слові
Вона зігріває кров.*

*У світ цей з любов'ю приходим,
По життю із нею йдемо.
В любові натхнення знаходим,
Мріємо і живемо.*

*Неповторні дні чудові
Дарує любов лише раз.
Якби не бувало любові,
Не було б тоді і нас.*

*Любов – чарівниця тендітна
Романтикою завжди квітне.
Друзі, піднімем знову і знов
Келих за світлу любов!*

БАЛАДА ПРО КОХАННЯ

*Під спів, гітарний передзвін
Не вперше й не востаннє
Для вас я, друзі, розповім
Історію кохання.*

*В замку жив король жорстокий,
Королеву не щадив.
Була тиха й одинока,
Лише блазня чула спів.*

*Королеву до світання
Блазень ніжно утішав.
Нерозділеним коханням
Розцвітала в ній душа.*

*Якось раз вже попід ніччю
Не було тут короля.
Королева палить свічі
І до блазня промовля:*

*– Заспівай, мій друже юний,
Хочеться любов пізнати.
Як торкнешся серця струни,
То дозволю цілувати...*

*Невичерпна в пісні сила –
Коли, люблячи, співають.
То ні смерті, ні могилі
Вік її не подолать!*

*Рано-вранці королеву
Король гнівно розбудив.
І про чорну свою справу
Королеві розповів.*

*І сказав король ревнивий,
Що кохання – то слова.
І на килим королеви
Впала блазня голова.*

*Ти пробач моє кохання –
В ньому винна я одна.
Й королева без вагання
В прірву кинулась з вікна.*

ОСТРІВ

*Життя – бурхливе море,
Безмежне, неозоре,
Є в ньому щастя дивні острови.
Там що не день – то свято,
Приносить радість в хату,
Там бур'янів нема і кропиви.*

*Так, бува, не просто
В житті знайти свій острів
Між безіменних дальніх островів.
Приходять завжди гості
На той щасливий острів,
Приходять без запрошення і слів.*

*Життя, мов поле-море,
Нехай не переоре
Його холодний вітер самоти.
Нехай у тому полі
Квітує добра доля,
Нехай не буде горя і біди.*

БІЛИЙ РОЯЛЬ

*В огнях вечірніх свіч
Стікає віск, як сльози.
А за вікном вже ніч
Сніг, вітер та морози.*

*Я сяду за рояль,
Тихесенько зіграю
І про свою печаль
Тобі я заспіваю.*

*Про далекі світи,
Про любов і сади,
Де ми щастя своє загубили.
Про надії і сни,
Дні і мрії весни,
Зберегти ми яких не зуміли.*

*Холодна тиха ніч.
І кришталеві зорі
Кидають щемно клич
У вічність неозору.*

*Пливе у синю даль
Життя немовби пісня,
А білий мій рояль –
Мов каяття провісне.*

ЗНАЙДИ МЕНЕ

*Знаю, як тяжко жити
Без друзів і без мрій.
Радість, печаль ділити
На самоті надій.*

*Щастя в житті шукати,
А з ним кохання теж.
Вірить та сподіватись:
Може, колись знайдеш.*

*Знайди мене, моя любове,
Візьми у подорож казкову.
Знайди мене й не відпусти.*

*Легко так загубити
У суєті любов.
Минулого не змінити,
Не повернути знов.*

*Долю ниткам не зшити,
Кохання не зшити теж.
Знаю, мене на світі
Ти все одно не знайдеш.*

МОЄ СОНЕЧКО

*Знов розцвіла калина
У веснянім саду.
Вийди у сад, дівчино,
Я тебе, мила, жду.*

*Місячну ніч надворі
Нам дарує весна.
Щоб були ми удвох, як зорі,
Зірка моя ясна.*

*Моє сонечко, моя казка,
Моя доленько, моя ласка,
Моя квітонька, що не в'яне –
Це ти, моя кохана.*

*Хай відцвіте калина.
Будеш завжди цвісти,
Мила моя дружино,
Краща у світі – ти.*

*В нас не буде розмаю,
Розлук не буде й жалю,
Бо лиш тебе кохаю,
Обожнюю і люблю.*

МОЯ ДУША

*Моя душа неначе море
У срібній веселковій млі.
Блакитне, чисте, неозоре,
В тім морі – білі кораблі.*

*Ті кораблі несуть кохання,
Несуть в незаймані світи.
Далекий дивний світ пізнання,
Мрій, сподівання і мети.*

*Моя душа – широке поле
І вихор не гуляє в нім.
Його ніхто не переоре
І не засіє лихом злим.*

*І не притопчуть його кпини,
І не засіють бур'яни.
Цвітуть в ній мальви і жоржини,
І гріють ніжністю вони.*

*Моя душа – бездонне небо,
Квітує добра ласка в ній.
Вона відкрита лиш для тебе,
Тобі відкрита лиш одній.*

А ЧИ ВАРТО...

*Намалював би тебе – не вмію,
Зцілував би тебе – не смію.
Написав би вірш про красу твою, вроду
Та слова не зроблять погоди.*

*Називав би тебе: моя квітка,
Чарівною, немов лебідка,
Кинув радо все б до твоїх я ніг,
Якби гордість свою переміг.*

*І зірвав би я зірку на небі,
І змінився заради тебе.
Все життя б тебе носив на руках,
Як пришла б ти до мене не в снах.*

*В подарунок тобі дав би пісню
І забув про печаль колишню.
Я б нарвав і приніс тобі квіти,
Та чи варто оце робити?*

ЧЕКАННЯ ЛЮБОВІ

*Можна все життя чекати
Як любов в твій дім прийде.
Та від неї не сховатись,
Як вона тебе знайде.*

*Не втекти, не переждати
Як небажану грозу.
Просто треба так сприймати,
Як непрохану сльозу.*

*Що від радості чи болю
З'явиться на білий світ.
Все пов'язане з любов'ю –
Що несе нам долі цвіт.*

*Можна все життя чекати...
Та, як вже любов прийшла,
То не варто відпускати,
Щоб весь вік в тобі жила.*

МОЄМУ ДРУГОВІ

*Лине музика у вічність,
Мрія душу огорта,
Лле незаймана магічність,
Кожна нотка золота.*

*Приворожує величність,
Нас вертає до весни.
Загадковість і незвичність
Серце вабить і п'янить.*

*Причаровує ліричність,
Саксофонний монолог,
Неосяжна мить космічна,
Й ти, маестро, наче бог.*

*Мова блюзу кольорова
І розкута, і без слів,
Щира, лагідна, казкова
Ностальгії, мрій і снів.*

ГІТАРА

*Дзвенить стривожена струна,
Гітари ллються ніжні звуки,
Чарує ніжна глибина,
Як доторкнуться до струн руки.*

*Розбудить тишу наче грім
Чи зорепад струною,
І радість проситься у дім,
Весну веде знов за собою.*

*Величних звуків ладний спів
Збира вінок октав у деку,
Єдність любові, єдність мрій
Іще незвіданих далеких.*

*Гармонія із звуків й фарб
Розрадить вам розбите серце.
То для душі безцінний скарб,
Цілюще, як земля, джерельце.*

МАЕСТРО

*В душі прихована мінорність,
В очах мажорна глибина.
Чарує звуків неповторність,
Мов зачарована весна.*

*За мить приборкані тріолі,
Дієз звеличений в думках,
Даремно знижені бемолі –
Маестро, все в твоїх руках.*

*Пришпорені злегка півтони
Мелодії шарм надають.
Далекий і солодкий спомин
Ностальгію у серця несуть.*

*Хоч білі клавіші і чорні –
Буденна гама кольорів,
Сплелись мажорні і мінорні
Із паралельних двох світів.*

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА

*Схиляюсь і вклоняюсь низько
Перед чолом солдата з обеліска.
Всім серцем віддаю я шану
Тим, хто не повернувся із Афгану.*

*У квітах влітку і зимою
Стоїть солдат, стискають руки зброю.
Чи в дощовий день, чи в погожий
Стоїть солдат гранітний на сторожі.*

*Приходить до могили мати
Із болем й чорним тягарем утрати,
З надією, що син її вернеться
І сонце в небі знову посміхнеться.*

*Дні йдуть, так швидко час минає,
Та пам'ять про солдата не вмирає...
З Афгану в рідний край додому
Прийшов солдат в граніті віковому.*

УКРАЇНО

*Україно, мати мила,
Натерпілась через край.
Піднімися, розправ крила,
Рідну пісню заспівай.*

*Що сини твої і доньки
Встали дружно із колін.
Україно, рідна ненько,
Щирий мій тобі уклін.*

*Україна – наша мати,
Серцю милий рідний край.
Кожен ласий, щоб урвати
Запашний твій коровай.*

*Рвуть і ріжуть на шматочки
І чиновник, й депутат.
Зводять райські скрізь куточки,
Цар не мав таких палат.*

*Все купують, загрибають –
Ліс і поле, заплави рік.
Проте чомусь те забувають,
Що живуть один лиш вік!*

ХТО ТАКИЙ...

*Чому про нас таке говорять,
Що ми радіємо із горя?
Та не із свого, із чужого.
То є для нас пересторога.*

*Бо що маємо – те й маємо
І в гріхах своїх не каємось.
Де наші очі? А розум де?
Щастя саме до нас не прийде.*

*Скажіть нам правду, хто ж ми є
І хто життя наше псує,
Родину, мову і державу,
Козацьку чисту мужню славу.*

*Давайте, друзі, розберемось,
Довкола себе озирнемось.
Хто відповідь: хто він такий?
Банальна річ – звичайно ж, свій!*

БОЛИТЬ ДУША

*Болить душа за Україну,
Болить, як за малу дитину.
Як та спіткнулася і впала
І шкіру дуже обідрала.*

*В куточку десь вона терпляче
Принишло, зовсім тихо плаче,
Щоб на неї не сварились,
Щоб не гримали, не бились.*

*Кров без вину цебенить,
Та зуби зціпить і мовчить.
Ні на що не нарікає,
А горе й біль перемагає.*

*Терпляча наша Україна –
Як мати догляда дитину.
Я люблю і я її шаную
І ні в чому не виную.*

УКРАЇНА Й КАЛИНА

*Україна й калина
Мов мати й дитина –
Одне коріння, широке гілля.
Родилась дитина –
Садилась калина,
Квітла, буяла вкраїнська земля.*

*Україна й калина,
То велика родина,
До вас поспішаю, моя сім'я.
Красуня калина
І рідна дитина,
Україна – вітчизна моя.*

*Україна й калина
Я з вами щоднини
Несу свій хрест крізь терни життя.
Вірю я в Україну,
Вірю в любу дитину,
У безхмарне світле майбуття.*

ЯК ДО МАТЕРІ СИН

*Як до матері син,
Як метелик до квіту
Із далеких чужин
Повертаюсь у літо.*

*До білої хати
Йду неначе на прощу,
Де батько і мати,
Старий сад порослий.*

*Умиюсь росою
Земною на славу,
Дитинства сльозою
Зрошу рідні трави.*

*Дитинство озветься
Мов гайворон знову.
І сонце всміхнеться
Привітно й казково.*

*Душею радієш
За дуб свій, шпаківню.
І тут розумієш,
Що щастя не в гривнях!*

ЧОМУ?

*Чому ти предків зневажаєш,
Чому себе ти обкрадаєш
І не шануєш рідну мову –
Співучу, ніжну, веселкову.*

*Себе розмінюєш на гріш,
Коріння роду кладеш під ніж.
Чом свою душу розриваєш
Та чужих пісень співаєш.*

*Тебе ж учила ненька-мати
Свій край і землю поважати,
Любить родину і батьків,
А Україну – й поготів.*

*Де ж та честь твоя і гідність
Чи приречений на бідність?
Може, корінь зла в тобі?
Відповідь правдиву дай собі.*

Я УКРАЇНИ ВІРНИЙ СИН

*Я України вірний син
І я на світі не один.
Знаю, нас таких багато,
Нас не варто рахувати.*

*Та сказати хочу всім:
Україна – рідний дім.
Чом його не бережем,
Ріжемо живцем ножем.*

*Від воріт і до воріт
Ображаєм білий світ.
Може, досить вже ганьбитись,
Час настав усім змінитись.*

*Я України вірний син
І знаю, що я не один.
Вже переходити пора
Від мітингових слів до справ.*

МОВА Й ПІСНЯ

*В кожного народу є своє коріння,
Що тримає міцно дерево буття.
І росте, і квітне нове покоління,
Доки є коріння – доти є життя.*

*Не цурайся пісні, що співала мати,
Мови не зрїкайся, що батько розмовляв.
Бо душа без пісні – сирота без хати,
А народ без мови – то сухе гілля.*

*В нашого народу є свої святині,
Не змогла чужинців їх стоптати орда.
Щира мова й пісня ще живуть і нині,
То козацький рід, то жива вода.*

УКРАЇНО

*Не хились вербою, Україно,
Під вітрами низько до землі.
Розцвітай, цвіти немов калина,
Хай зів'януть біди і жалі.*

*Не сумуй журбою, Україно,
А співай веселі нам пісні.
Досить вже стояти на колінах,
Краще вмерти стійко у борні.*

*Не живи нудьгою, Україно,
Посміхнись веселкою до нас.
Ми велика і міцна родина,
Бо настав наш вікопомний час.*

ХЛІБ

*Окраєць хліба на землі валявся
Та тим ніхто не переймався,
В турботах всі проходили повз нього,
Був не потрібний ні для кого.*

*Дивитись на байдужість неприємно
І прикро, боляче і щемно.
Черстві у людей є серце і душа,
Такий люд – не вартий і гроша.*

*Як стане колосочком хліб на ниві,
Його скуштуєш ти щасливий.
Ти подумай, скільки треба праці й сил,
Щоб прийшов він хлібом на твій стіл.*

*Недаремно у прислів'ї є слова:
Хліб насущний – всьому голова.
Як святиню хліб шануй в житті завжди –
То не буде горя і біди.*

СЛЪОЗИ МАТЕРІ

*Виплакала сльози матери,
Спогади ятрять у зморшках ран.
Просьяться літа до хати
І щемить душа, болить Афган.*

*На стіні під образами
Усміхається з портрета син.
І старий килим під ногами
Зупиняє часу довгий плин.*

*Вірить, що він повернеться,
Син прийде додому із війни.
Та чекати доведеться,
Певно, знов самітньо до весни.*

*Маки стали зацвітати
Мов краплини крові на землі.
Осокори, мов солдати,
Шляхом йдуть, їх кличуть журавлі.*

*Вишня край вікна схилилась,
Поросла в подвір'ї лобода.
Вже давно війна скінчилась,
А синочка матери вигляда.*

Я – РОБІНЗОН

*Мені наснився сон,
Такий жахливий сон,
Що я на острові,
Безлюднім острові.
Я – Робінзон.*

*Такий безглуздий сон,
Страхотливий полон,
Що я на острові,
Безлюднім острові.
Я – Робінзон.*

*Я – Робінзон.
Я – Робінзон.
Як чудово, що це – лиш сон.
Я думав – все, кінець,
Триклятий острівець
Мене уже дістав,
Що я відлюдник став.
Я – Робінзон.*

*Всі мрії нанівець,
Цей клятий острівець...
Це я за помилки,
За всі свої гріхи...
Я – Робінзон.*

ДО ПОБАЧЕННЯ

*Лине пісня за небокрай,
У тому її призначення.
Не кажіть у житті прощавай,
А завжди кажіть: до побачення.*

*До побачення!
До побачення!
До зустрічі, хай вам щастить.
Бо все інше не має значення,
Якщо з вірою в серці жить.*

*Хай розлука і хай печаль
Вам призначають побачення.
Не кажіть у житті прощавай,
А завжди кажіть: до побачення.*

*Коли в серце твоє розмай
Почуттями іде гарячими,
Не кажи у житті прощавай,
А завжди кажіть: до побачення.*

ГРАБІВСЬКИЙ ВАЛ

*Мов велет чи воїн казковий і дужий,
Стомившись, приліг відпочити край річки.
То Грабівський вал незборимий і мужній
Нащадків віта крізь роки і сторіччя.*

*Цей вал насипали дорослі і діти
Своїми руками щосили, щоднини,
Щоб вільно на рідній землі могли жити,
А пам'ять не згасла, живе і донині.*

*Від різних чужинців, орди бусурманів
Свою Україну і рідне Полісся
У мужній борні берегли грабівчани.
З легенди про них народилася пісня.*

*Від чистих джерел, що вирують струмками,
Нащадки святу п'ють цілющу водицю.
Село мальовниче квітує садами
За Грабівським валом, звитяжним, мов криця!*

*Грабівський вал – легенда Полісся.
Грабівський вал – молитва і пісня.
Грабівський вал – червона калина.
Тут – вся відвага і честь України.*

ПРИКОРДОННИКИ

*Захищають кордон,
Спокій, мир і сон
Для нас із тобою щоднини.
Зустрічають зорю,
День і ніч у строю
Відважні сини України.*

*На землі, на воді і у небі
Неначе стяг несуть у долі хрест.
Ні зірок їм, ні хвали не треба,
На першому місці – закон і честь!*

*Захищають завжди
Від горя й біди
Вони землю свою і родини.
Щоб жилось без війни
Пліч-о-пліч вони
На варті стоять України.*

ПРИКОРДОННИК

*І вдень, і вночі,
В тумани й дощі
Він завжди на варті кордону.
Несе на плечі,
У серці й душі
Цей поклик святий без утоми.*

*Прикордонник –
це горде ім'я не даремно,
Прикордонник –
вклоняюсь тобі я доземно.*

*Ти йшов до весни
Крізь морок війни.
Ти перший дививсь в очі смерті.
Без страху завжди
Захищав від біди
Як лицар відваги і честі.*

ЗЛИВА

*Лаялася злива з вітром,
Тужно голосила,
В небесах над білим світом
Хмарою висіла.*

*Як біді зарадить,
Вгамувати біль
За любов і зраду,
За солодкий хміль.*

*Розкажи мені, зливо,
Чому нещаслива,
Чому сльози ллеш?
Розкажи мені, зливо,
Чи віриш ти в диво,
Чи віриш у щастя своє?*

*Виплакалась злива сумно,
Тихо помирала.
І любов свою бездумно
З собою забрала.*

*А вітрець-гульвіса
Увесь час сміявся.
Із зорею в лісі
Таємно кохався.*

ДВІ ДОРОГИ

*Розійшлися дві дороги
У світ широкий.
Залишилися тривоги,
У душі неспокій.*

*Я – на захід, ти – на схід
До розчарування.
Незакінчений політ
Нашого кохання.*

*Дві дороги, два шляхи
В різні боки.
Ми з тобою два птахи
Одинокі.
Дві молитви, два гріхи –
Неба кара.
Ми неначе вороги,
А не пара.*

*Ти сумна немов хмарина,
Я – немов туман.
Поміж нами вже незримо
Сіється обман.*

*Я ще вірю, ти вже ні,
Що все повернеться.
Та летять літа і дні
Тугою до серця.*

ДОДОМУ

*Коли в краю чужому
У серце приходить розмай,
Так хочеться додому,
В загублений вернутись рай.*

*Що десь розтав туманом
У синьо-рожевій імлі,
Спогад – немов серпанок,
Немов в небесах журавлі.*

*Додому, додому, додому...
Курличуть мені журавлі.
Там серцю все близьке й знайоме,
Там рідної запах землі.*

*Рідним вклонюсь і дому
Та тихо в душі помолюсь.
І не зізнаюся в тому,
Що я свою землю люблю.*

*Люблю я сім'ю і друзів,
Щирі пісні і вино,
Як у тісному крузі
Кружляє веселий танок.*

ТВОЇ СЛОВА

Слово скажеш –
Як зав'яжеш
Вузлика на серці.
Твоє слово – з кропивою,
Наче страви з перцем.

Твоє слово
Знову й знову
Душу мою крає.
Слово свіже
Наче ріже,
За гріхи карає.

Твої слова – мої провини
Несуть негодю.
Твої слова – дьогтю краплини
У бочці меду.

Розмовляєш,
Як співаєш,
Душу спопеляєш.
І за слово,
І за мову
Я тебе кохаю.

Тихо говориш
Щире слово
І душа радіє.
Слово гоже
Переможе,
У біді зігріє.

ОСТРОВИ

*Пливу за бігом річки
В незвідані світи.
Щодня у руслі звички
В негоду і вітри.*

*Я залишаю острови –
Веселі й серцю милі.
Та повернутись і пливати –
Не вистачить вже сили.*

*Жалить серце, ніби листя кропиви,
Як згадаю знов свої я острови.
Плаче серце і болісно щемить,
Двічі у житті нам не прожить.*

*Зірки – немов ті свічки
Із сумом лебедять
Розлука й біль – сестрички
В душі мої ятрять.*

*До тихих островів
Лише у снах вертаюсь.
З стогоном вітрів
Пісень сумних співаю.*

СЛОВА

*Світ чарівний і казковий
Відчиняє двері нам.
Іноді слова медові
Ллються в серце, мов бальзам.*

*Іноді вони холодні,
Іноді жорстокі й злі.
Наче вирвались з безодні
І блукають по землі.*

*Слова, слова – немов трава,
Полин чи м'ята-рута.
Слова, слова, прості слова,
В них – ліки і отрута.*

*Слова, слова – як кропива,
Ужляють аж до болю.
Хмеліє щастям голова,
Коли дзвенять з любов'ю.*

*Хтось кида слова на вітер,
Засіва в душі розмай.
А бува, що мова квітне
Будяками через край.*

МЕДУНКА

*Зацвіла медунка
В лісі навесні,
І солодким трунком
Шле привіт мені.*

*Пахощами квітів,
Райдужним дощем,
В серце не зігріте
Сум несе і щем.*

*Медунка, медунка лісова,
П'янить і хмеліє тобою голова.
Чаклунка, дівчина чарівна –
Ти моє кохання, ти моя весна.*

*Відцвіла медунка
В лісі і в душі.
Колючі цілунки –
Холодні дощі.*

*Лісова медунка
Квітне щовесни.
Пам'ятним дарунком
Входить в мої сни.*

ЛІТА

*Кав'ярня в місті... І вечір...
Я мимохіть згадав
Губи твої і плечі,
Що колись цілував.*

*Літа, літа...
Звела нас осінь золота
І юних літ палка любов
Приваблює нас знов і знов.
Літа, літа! Ти вже не та!
Ти вже не та, давно не та!
Пробач, у пам'яті моїй
Я бачу давній образ твій.*

*В моїй руці твоя рука
Чомусь іще тремтить.
Та спогад душу обпіка,
Бо серце ще болить.*

*Нас місто знову розлуча,
Тепер навек я сам.
Зоря у небі, мов свіча,
Розлуку світить нам.*

ЕПІЗОДИ

*Блукають в суєті життєві епізоди,
Стирають в пам'яті і біди, і незгоди.
Ідуть вони роками крізь радість і тривоги
В минуле навмання, не знаючи дороги.*

*Епізоди життя, епізоди,
Епізоди – то білі, то чорні,
Швидкоплинні, проте неповторні
Епізоди життя, епізоди.*

*Згорають, мов зірки, в секунду епізоди,
Несуть вони в серця бальзам нам прохолоди.
Біжать без вороття весною ручаями,
У небо відлітають сумними журавлями.*

*Минають і сумні, й веселі епізоди,
Летять, мов коні, крізь тумани й броди.
Згорають швидко у жертвовному вогневі,
Зникають довгі епізоди і миттєві.*

ЦИГАНКА

*Нещодавно стрів циганку молоду
І нема мені спокою, де б не йду.
Сумно і тужливо на душі мені,
Вона мені сниться у солодкім сні.*

*Обертом земля утікає з-під ніг,
Я перед красою встояти не зміг.
Циганка всміхнулася квіткою в полях,
В голові змішалась вона і земля.*

*Циганочка, циганка мене приворожила,
Вибратись з полону очей твоїх не сила.
Циганочка, циганка на картах нагадала,
Лише про любов нічого не сказала.*

*Тепер в душі щораз себе картаю,
Ненавиджу циганку і кохаю.
За що мені такі нестерпні муки,
Забуть не можу губи її й руки.*

*Шлях переплівсь: куди іти не знаю,
Бо у морі почуттів я заблукав.
Від неї захмелів, мов від вина я.
Циганочко, у тім твоя вина.*

РОДИННИЙ АЛЬБОМ

*У кожнім домі зберігається альбом,
Світлини кольорові, чорно-білі...
Переплелись у нім розлука і любов,
Життя фрагменти і гіркі, і милі.*

*Поволі я альбом перегорну,
Кров зануртує не одну годину.
Як у життя, я в спогади пірну
І пригадаю всю свою родину.*

*У нім на мить зупиняться роки,
Дитинство й юність шле мені вітання,
З альбому усміхаються батьки,
Дарують щиру ласку і кохання.*

ФАРИСЕЇ

*Фарисеї – чорні приبلуди
Полонили наше буття.
Схаменіться, отямтеся, люди,
Бо на світі одне життя.*

*Сім разів на день здають шкури,
Виринають жили із грудей,
П'ють людську кров, немов вампіри,
В очі брешуть: все "окей".*

*Нема межі, немає міри,
Зло гірке лється понад край.
І без честі живуть, і без віри,
Й кажуть: ось де справжній рай.*

*Люд кодують, щоб ніби зомбі
По землі ходили святій.
Й не змогли, мов божжі бездомні,
Навіть думать про поклик свій.*

УКРАЇНСЬКІ ГРИБИ

*Ростуть, як після дощу гриби,
В Україні мільйонери.
Не знають ні страху, ні журби
Людських сердець акціонери.*

*Довкола все приватизують,
Скуповують, беруть в оренду.
І на біді людській будують
Маєтки, вілли і фазенди.*

*Ні, не пани, а олігархи –
Народу нашого ганьба.
Давно немає вже монархів,
На часі йде нова доба.*

*Про олігархів і про владу
До скону можна говорить.
А хто для мене дасть пораду:
Як все це дітям пояснить?*

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

*День народження сусід мій святкував:
Заколов кабана, курку зарубав.
Нагонив удосталь самогону,
Друзів вірних запросив додому.
Принесли дарунків цілу гору,
За столи засіли в добру пору.
Там лилась рікою оковита –
Припали всі, як до корита.
Вже дехто так із друзів нализався,
Що у тарілках спати вклався.
Так хропів він, що шибки дрижали,
Та на це уваги інші не звертали:
Пили “на коня” і “на кобилу”,
Аж допоки всім забракло сили.
Як гостей уранці проводжав,
Послизнувсь сусід і руку поламав.
Гіпс, лікарня, нудить, ние голова
І щодня лайливі жінчині слова.
А під вечір п’яна знов гостина –
То прийшла провідати родина!*

П'ЯНИЧКАМ

*Хочеться шани,
А шани нема.
У батька із сином –
В стосунках зима.*

*Дружина плаче,
Заламує руки.
Життя собаче,
Образи і муки.*

*Бояться внуки
П'яницю-діда,
Не йдуть на руки,
Не ходять слідом.*

*Байдуже людям,
То не від Бога –
Буде як буде –
Прикро від того.*

*Дивляться діти,
Гірко ридають...
А що робити
З батьком – не знають.*

РАДІЮ

*Радію сонцю я і світу,
Що навкруги буяє.
І першому весною квіту,
Що серце звеселяє.*

*Радію щирому я слову,
Що друг мій промовляє.
За українську рідну мову,
Що квітне, не вмирає.*

*Радію, як пташки співають,
Від щастя я хмелію.
І як сніги поля вкривають,
Усім земним радію.*

*Радію зустрічі незвичній,
Що в душу завітає.
Радію тихій, щирій пісні,
Яку мій рід співає.*

ХАБАР

*Живе собі хабар,
Не знаючи біди.
Подяка, а чи дар
За праведні труди.*

*Цілющий, мов нектар,
Незмірної краси.
І був, і є хабар
І в нинішні часи.*

*Щоб мати результат,
Надійний позитив,
Хабар, як дипломат,
Особу обкрутив.*

*Серце зігріває,
Втішає і п'янить,
Він допомагає
Питання всі рішить.*

*Одні зневажають,
А інші навпаки,
Хабар любляють –
Даремні грошки.*

ПРИВАТНІ БУР'ЯНИ

*Зацвіли приватні бур'яни:
Червоні, білі, сині.
Засіваються тепер вони
По усій країні.*

*Ростуть із злиднів і журби
Маєтки, вілли, дачі...
Сховатись від юрби –
То нелегка задача.*

*У бур'янах тих розвелося
Вороння, котів, собак.
Аж дибки стає волосся
Від бенкету харцизяк.*

*В тіні приватних бур'янів,
Неначе темні хмари,
В буденні дні і в вихідні
Снують бомжі-примари.*

*Ростуть приватні бур'яни,
Надійна охорона,
Нема, на жаль, суду для них,
Моралі і закону.*

Є ЯСОНИ, Є ЕНЕЇ...

*Є ясони, є енеї
В наш тяжкий нелегкий час,
І запроданці, й лакеї –
Вони завжди поруч нас.*

*Без руна і без відваги,
Проте хитрі, мов коти,
Бізнесмени, а то й маги,
Що завжди йдуть до мети.*

*Бо у бізнесі немає
Ані друзів, ні рідні.
Кожен лиш про себе дбає,
Як в окопах на війні.*

*В них неписані канони –
Вони в бізнесі такі:
Вміння обійти закони,
Заплативши копійки.*

ДЕМОКРАТІЯ

*Заповнили теле-, радіоефіри
Російські поп-зірки, естрад кумири,
Лунають звідусіль і шлягери, й хіти,
Мотив їх невибагливо простий.*

*Українська пісня їм, мов кістка в горлі,
Хоч демократія, всього навкруг доволі.
Знай, крутять день і ніч підперчену попсу
І лайми, і віагри, а з ними і алсу.*

*Пісні їх примітивні, наче страви прісні,
Сюжети в них розхристані і грішні,
І боря моїсеєв безнадійно хворий
Нам сумно про любов свою говорить.*

*Ганьбить сердючка верка всю нам Україну,
І нашу мову, й пісню, матір і родину.
Це й є, мабуть, всій бездуховній братії
Апофеоз в країні демократії.*

ЗОРЯ

*На землю зоря упала,
Розквітла у полі зерном,
У новобудовах встала,
Засяяла понад селом.*

*Вже мало хто пам'ятає:
Були тут лише хутори.
А нині селян єднає
Щасливе проміння Зорі.*

*Квітує в садах барвистих,
Серця зігріває теплом,
Поліським дзвенить намистом,
Зоря – моє рідне село.*

*Є щира в селі людина
За подвиг низький їй уклін.
Трудилась вона щоднини
Для щастя нових поколінь.*

*Про Вас будуть добрі згадки,
Рости вашим нивам й садам.
І вдячні Зорі нащадки
Назвуть село Вашим ім'ям.*

ЩО БУЛО Б...

*А що було б, якби село
Для міста м'яса не дало
Не день, не два, а рік?
Тоді б подумав чоловік
Той, що вгорі керує
І все за всіх планує,
Як селянина обідратъ,
Взамін нічого не віддатъ.*

*А що було б, якби село
Також і збіжжя не дало?
Тоді б і хліба не було,
Стогнало б місто і гуло.
Тоді б той "мудрий" чоловік,
Що керувати завжди звик,
Пив би не квас, а солярку,
Їв би мастило, а не шкварку.*

*А що було б, якби село
Ще й бараболі не дало?
Ні овочів, ні сала?
Міста б голодували!
І їли б концентрати,
Всілякі хімікати...
Та що там говорити –
Без села не зможем жити!*

*Розпочинаються жнива...
Проблема, скажем, не нова,*

*Та вся біда у тому –
В мастилі, у пальному.
Ціна зростає вдвічі,
А може, навіть втричі.
І знову бідний селянин
Лишається ні з чим.*

*А що було б, якби село
На ноги стало, розцвіло
І у достатку зажило?
То все б по-іншому було:
Були б дешевими продукти
І різні овочі, і фрукти...
Щасливішим життя б було,
Коли б міцнішало село.*

ПРАВДА І БРЕХНЯ

*Як прикро, що тобі не довіряють,
Крізь зуби із тобою розмовляють.
Як боляче, коли тебе не розуміють,
Щораз все більше й більше нахабніють.*

*Як неприємно, що навкруг пліткують,
А свого серця справжнього не чують.
Як сумно, що свою брехню ховають,
А зверху правди плівку накривають.*

*Шкода, брехні на світі так багато,
Що нам про неї говорить не варто.
А правда в світі завжди є одна –
Чи щира і весела, чи сумна.*

*Правду не можна в брехні утопити,
Хоч брехня й не тоне, хоч і не горить.
Та з брехнею ти далеко не зайдеш,
Щастя на землі із нею не знайдеш.*

*Як болісно, коли брехню вславляють,
Її за правду всюди виставляють.*

ЯКЩО

*Якщо ти правду хочеш знати,
Який прийшов до тебе гість,
Дитину треба запитати –
І вона щиро відповість.*

*Питай завжди, не зволікайся,
Все знатимеш від А до Я.
У відповіді не сумнівайся –
Це вже доведено життям.*

*Вуста дитини не лукавлять,
Довірся тим простим словам.
Вони від клопоту позбавлять
І ти не матимеш проблем.*

*Немає сенсу для дитини
Неправду людям говорить,
Бо не існує середини,
Щоб щось приховувать, дурить.*

*Іще ненавчена брехати
Дитина із маленьких літ,
Тож в неї треба запитати,
Щоб не зірватъ життя політ.*

ДРУЗІ МОЇ

*Палка зустріч з друзями – свято,
Що зболене серце втіша.
Бо друг – найдорожчий твій статок,
Яким володіє душа.*

*Друзі – цілюща криниця,
З неї і п'ю мед-вино,
Друзі – бездонна скарбниця
Віршів, пісень моїх й нот.*

*Хай доля дарує усмішку,
Хай очі не бачать біди,
Хай день несе добру звістку,
Несе її друзям завжди.*

*Друзів прошу на гостину
Крізь негаразди й літа...
Друзі для мене – родина
Любляча, щира, свята.*

*Відлунює стів в небокраї,
Запалює ранню зорю.
Усе, мої друзі, що маю,
Я з вами в житті розділю.*

Літературно-художнє видання

Тимощук Василь Володимирович

ПРОЗИ □ МР □ □

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ РІЗНИХ РОКІВ

Літературний редактор

Георгій Сербін

Дизайн обкладинки

М.В.Пашковський

Коректор

Любов Дейнека

Верстка

Олег Власюк

Підписано до друку 22.12.2008 р. Формат 70x100 1/32. Папір офсет. Гарнітура «Petersburg». Друк офсет. Ум. друк. арк. 4,19. Наклад 300 пр. Зам. 83.

Видавництво «Волинські береги».

*33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com*

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.*

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські береги».